

LESPIRMA

El mot d'ordre dels treballadors d'arreu del món és la prestació activa de llur solidaritat insurreccional.

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. I DE LA J.C.I. A LES COMARQUES GIRONINES

Segona Epoca. Any II. Núm. 143.

Girona, dilluns, 3 de maig de 1937

EDICIÓ DE LA TARDA

Franqueig concertat

“LA II i LA III INTERNACIONALS

han perdut la direcció internacional del marxisme revolucionari” afirmen les Joventuts Socialistes, en un manifest de l'any 1935.

El manifest que les Joventuts Antifeixistes havien d'adreçar al proletariat internacional, amb motiu del Primer de Maig, no ha pogut signar-se per l'oposició de les Joventuts Socialistes Unificades. On deia, «per la victòria proletària», proposaven «per la victòria de la República parlamentària i democràtica».

Reproduïm a continuació un interessant manifest que les Joventuts Socialistes llançaren uns mesos després de les jornades d'octubre.

El seu contingut és sobrerament significatiu per tal com posa de relleu el viratge que les Joventuts Socialistes han realitzat. Diu així:

“Les Joventuts Socialistes d'Espanya vénen sentint la inajornable necessitat de realitzar la unitat orgànica del proletariat juvenil revolucionari, ja unit a la lluita. Durant la revolució d'octubre, hem lluitat contra el feixisme en un mateix quadre, amb un mateix objectiu. Perquè no continuar així? Perquè permanèixer separats quan la nostra línia és la mateixa?”

Les Joventuts Socialistes han trencat definitivament amb el reformisme socialdemòcrata i es proposen en relació a les Joventuts Socialistes de França, Suïssa, Bèlgica, Txecoslovàquia, Anglaterra i Àustria, iniciar la reconstrucció del moviment juvenil sobre les més pures bases del marxisme revolucionari. No existeix la direcció internacional per arribar al triomf. Aquesta direcció l'han perdut la II, la III Internacionals. Arran del triomf d'Hitler, un nou moviment s'ha posat en marxa. Estimem necessari, urgent, impulsar-lo al seus objectius.

Tornem a Marx i Lenin. Unifiquem el proletariat juvenil en una Internacional que hagi trencat amb els errors passats.

En conseqüència, convidem a les Joventuts Comunistes, Joventuts Comunistes d'Esquerra, Joventuts Comunistes del Bloc Obrer Camperol, a l'ingrés en massa, com a tals organitzacions a les Joventuts Socialistes d'Espanya. Invitem al proletariat juvenil revolucionari a acudir junt amb la nostra bandera a l'obra de reconstrucció del moviment proletari juvenil.

Per la unitat orgànica del proletariat! Per la Internacional marxista! Per la bandera de Marx i Lenin!

Les Joventuts Socialistes d'Espanya

La solidaritat francesa envers els evacuats

Rochefort, 3. — Tots els ports comercials del districte de Rochefort han estat avisats que molt aviat començarien a arribar vaixells transportant evacuats de Bilbao.

L'autoritat militar sotmetrà els evacuats a un examen sanitari i els avituallarà fins que surtin per ferrocarril cap a les diverses ciutats a què van destinats.

Solidaritat de classe

Els sis anys darrers són més rics en experiència que tot el que va de segle.

Durant aquests sis anys, la vida pública espanyola ha passat per totes les fases, situacions, conflictes i assaigs que hom pugui imaginar-se:

República parlamentària; biemis esquerrans, biemis reaccionaris; coalició republicano-socialista, Front Popular i Govern exclusivament republicà; insurreccions proletàries, putschs i “pronunciamientos”; etapes constitucionals, estats de prevenció, d'alarma i de guerra; Corts Constituents, i corts ordinàries...

Mancava sols la guerra social que començà el 19 de juliol.

El proletariat espanyol fóra ben culpable si no sapigués arrancar-ne les lliçons necessàries per tal de perfilar una consigna justa, una conducta adient i una posició adequada en ordre a la Revolució Socialista.

La primera conseqüència que se'n deriva és el sorollós fracàs dels procediments democràtics en la lluita de classes.

Els principis del marxisme revolucionari ens han posat sempre en guàrdia respecte a la ineficàcia llur.

Avui, però, resuscitar els tòpics envellits de la democràcia burgesa és més que un error, una traïdoria.

Per creure a les masses que la burgesia democràtica és un aliat nostre és enganyar-les miserablement.

Pretenir que la burgesia democràtica està més a prop de la classe treballadora que de la pròpia burgesia feixista és negar l'essència fonamental del marxisme: la lluita de classes.

Les diferències entre una i altra burgesia són de pura fórmula. Entre la burgesia feixista d'Alemanya i la burgesia democràtica francesa hi ha les naturals contradiccions capitalistes; però, aquestes són automàticament bandejades quan apunta el perill comú: la Revolució proletària.

Un exemple ben eloqüent. Es de general coneixement la rivalitat secular dels imperialismes teutó i anglès. La Guerra europea no té, a fi de comptes, altra explicació. Cal remarcar, però, que, en esclatar la insurrecció feixista a casa nostra, la burgesia democràtica anglesa, s'ha sentit burgesia abans que democràtica. Ella sap prou bé que la intervenció teutona a terres hispàniques, constitueix una amenaça seriosa per al seu Imperi Colonial. Però, no oblida, tampoc, que la victòria socialista a Espanya, repercutiria immediatament a casa seva i faria trontollar no ja el seu Imperi sinó els mateixos pilastres de la Metròpoli.

Cal desenganyar-se. El proletariat espanyol no té ni pot tenir altres aliats que els seus germans de classe: els treballadors d'arreu del món.

A aconseguir aquesta solidaritat hem d'encaminar els nostres esforços per tal com és l'única esperança que ens resta per portar endavant el moviment revolucionari iniciat el 19 de juliol.

I és deure nostre confessar que les tàctiques fins avui emprades a tal fi no sols deixen molt que desitjar, ans són, fins i tot, contraproduents.

Proclamar des dels escons de la S. de N. i de les tribunes diplomàtiques i consulars que lluitem per la República Parlamentària és insensibilitzar el proletariat internacional i menysprear-ne el seu concurs.

Per al Comissari d'Ordre Públic i per al cap de les forces d'Assalt a Girona Una actitud intolerable

Les anades i vingudes d'un polític nazi

Berlín, 3. — El ministre d'Afers estrangers del Reich, baró von Neurath, ha sortit aquest matí de Berlín cap a Roma.

Ens creiem obligats a denunciar la intolerable actitud d'un caporal de la Guàrdia d'Assalt, de servei en aquesta ciutat, el cognom del qual tenim entès que és Bosch.

Sabut és que en el míting que el P.O.U.M. i la J.C.I. celebraren el divendres passat al Teatre Municipal, la presidència va denunciar públicament que l'esmentat caporal practicava “el servei” d'arrancar els pasquins de la Joventut Comunista i del P.O.U.M. i, a la vegada, insultava les nostres organitzacions i els seus homes amb mots que per respecte al diari i als llegidors no volem reproduir.

Fou un company de la J.C.I. qui, indignat per una tal actitud, va reprendre amb energia el dit caporal. I hé: aquest individu, abusant de la seva condició de guàrdia, el dissabte passat, d'una manera completament arbitrària, va procedir a la detenció d'aquell camarada de la Joventut, fent-lo responsable de la denúncia que havia estat feta en el míting.

L'escena entre el caporal i el jove comunista, combatent de la Divisió Lenin, fou en extrem violenta. El caporal va repetir els insults al nostre Partit i Joventut i els féu extensius a la mare del jove camarada, de tal manera que aquest s'hi va girar a cops

de puny. Aleshores el “valent” caporal va treure's la pistola i colpejant al jove comunista va conduir-lo a la Comissaria, d'on fou alliberat per l'altra força de la Guàrdia d'Assalt, ruboritzats per la conducta inqualificable del caporal.

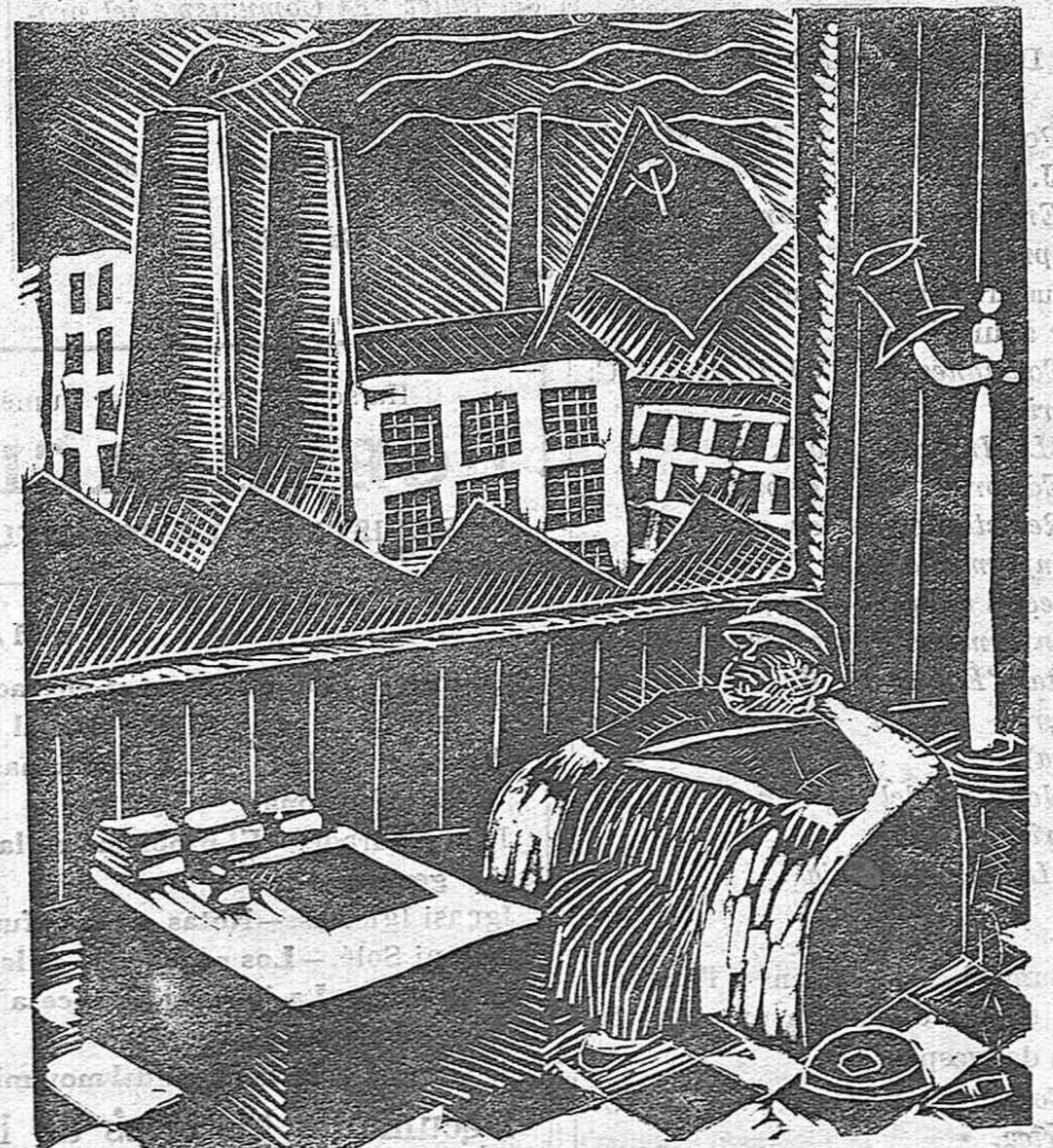
Passem per alt les amenaces que proferí contra determinat dirigent del nostre Partit. Ens interessa només asabentar d'aquests fets al Comissari d'Ordre Públic i al Cap de les forces d'Assalt a Girona, per tal que adoptin les mesures necessàries a fi que l'actitud insòlita del caporal no resti en la impunitat.

Nosaltres tenim per a les forces d'Assalt i per a totes aquelles altres que en les memorables jornades de juliol es posaren al costat dels treballadors, tota la nostra estima. Llurs components són com nosaltres, fills de treballadors explotats i la causa de la revolució socialista que defensem els afecta per igual. És per això, precisament, que fem aquesta denúncia. Perquè estem convençuts que la conducta intolerable del caporal alludit no els fa gens de favor. Conducta que, segurament, són ells els primers en reprobar.

Pel Comitè Local del P.O.U.M.

El Secretariat permanent

I ES DIUEN REVOLUCIONARIS...!

— Per més ben emboscats i camuflats que s'estigui, el primer de maig sempre us fa posar pell de gallina.

Carta a abierta a Queipo de Llano

(Ve de la pàgina 4)

bertad. Yo era tan revolucionario entonces como lo soy ahora, aunque hayan pasado 39 años.

Tan pronto como salí fui a encontrarte a la Academia de caballería y nos fuimos los dos como amigos. Después de tomar una cerveza en el «Calderón» te desafié. Ya sabes que eres por lo menos un palmo más alto que yo. Tú querías convencerme con la disciplina. ¿Te acuerdas, sinvergüenza, la bofetada que te di? No fuiste capaz de responder, cobarde. Yo deserté. Pues bien, desde entonces me hice mecánico, he sido prisionero de los alemanes en la Guerra Europea, he tomado parte en la revolución Rusa, y desde el 19 de Julio estoy defendiendo la revolución y la guerra. Si te pudiéramos encontrar un día, yo no te mato ni te hago matar; te pondría a a tú y a tu amigo Franco en una jaula como meten los leones. No te vayas a creer que teneis algo de león ni el uno ni el otro, porque el león es noble y vosotros sois unos cobardes. Te llevaría de pueblo en pueblo por toda España y hasta por el mundo entero, haciendo pagar una pequeña cantidad para que os visitaran. Estoy seguro que con el dinero que recogería haríamos una España grande, no la vuestra, criminales, sino la del pueblo español.

VALENTIN TORRAS

Bellestar, 25-4-37. Frente de Huesca

VIDA DEL PARTIT

Vetllada simpàtica

Ahir, a les 10 de la nit, al café del Club Esportiu Proletari (P.O.U.M.), foren obsequiats amb un refresc els trenta combatents de la Divisió Lenin que avui es reincorporen al front d'Aragó, una vegada acabat el permís que els fou concedit.

Es continu el moviment de milicians de Girona, de la Divisió Lenin (P. O. U. M.), que vénen a passar uns dies amb llurs familiars i es reintegren a les trinxeres. Tal és el nombre de combatents que el P.O.U.M. i la J. C. I. de Girona han enviat a combatre el feixisme. En cap ocasió, però, no s'havia donat el cas que es trobessin disfrutant permís en nombre de trenta i pico de camarades combatents. Es per aquest motiu que el nostre partit ha volgut homenajar-los com es mereixen.

La vetllada va resultar animadíssima i extraordinàriament concorreguda. Els combatents foren obsequiats amb pastes i xampany. Varen pronunciar arborats parlaments els camarades Grossi, per la Divisió Lenin, Mitjà, per la J. C. I.; Coromines, pel Club Esportiu Proletari, Antònia Adroher, pel Secretariat femení del P. O. U. M., Clascà, pels Pioners, Soler i Puig, pels combatents i Quer, pel Comitè Local del Partit.

A les 12 de la nit va finalitzar la vetllada enmig d'un gran entusiasme i amb cants proletaris.

Ho repetim. Una vetllada altament simpàtica i de sana alegria, de comunitat espiritual entre els que lluiten a les trinxeres i els que treballen a la reraguarda.

Diari parlat L'ESPURNA

Portantveu del P. O. U. M. i de la J. C. I.

Emissions a un quart de vuit del vespre.

Sumari del diari parlat L'Espurna per avui dilluns.

Consignes del P. O. U. M. i J. C. Ibèrica.

«La Internacional».

Editorial de «L'Espurna».

Revista de premsa comarcal.

Informació dels Fronts, (servei especial d'última hora).

Informació de Catalunya, de la resta d'Espanya i dels Fronts de Guerra (servei especial d'última hora).

Noticiari del Partit i de la J. C. Ibèrica.

«La Jove Guàrdia».

Sumari corresponent a l'emissió de demà dimarts a un quart de vuit del vespre.

Consignes del P. O. U. M. i J. C. Ibèrica.

«La Internacional».

Editorials de «La Batalla» i de «L'Espurna». Lectura d'un capítol

NOTICIARI

Ha estat atès al Dispensari Municipal pel metge Xavier Casadevall, Josep Frigola, de 23 anys, d'una ferida contusa al cap, per haver topat contra un arbre.

Josep Martí fa a mans de l'alcaldia un llavi, i Joan Baptista una clau, que serà lliurat a qui acrediti li pertany.

Generalitat de Catalunya

Consell de Sanitat de Guerra
Serveis de trameses al Front

Aquesta oficina posa en coneixement del públic que per manca de gasolina queda restringit aquest servei a un sol dia a la semana.

Sortida d'expedicions els dijous.

Generalitat de Catalunya

Consell de Sanitat de Guerra

Servei completament gratuït de trameses per als combatents de tots els Fronts.

Madrid, Aragó, Andalusia, etc.

Avinguda Jaume I, n.º 66.

Un projecte important

El Comitè Permanent en sessió del passat dia 27, aprobà el següent projecte la part orgànica del qual ens plau publicar per la seva innegable importància:

Les Comissions de Cultura, Assistència Social, Sanitat i Treball, s'honoren en proposar al Comitè Permanent, l'adopció dels següents acords:

1.º El Comitè Permanent considera de primera necessitat social el reemprar fins a l'acabament la construcció de la CASA DEL NEN començada a la Gran Via de Jaume I.

2.º El Comitè acorda la implantació de guarderies en els Grups Escolars de la nostra ciutat, a l'objecte de perllongar l'estada de l'infant a l'escola els dies de classe, de cuidar d'ells el dissabte a la tarda, i atendre i vigilar durant els diumenges aquells infants els pares dels quals ho desitgin.

3.º El Conseller de Cultura queda facultat per estructurar i implantar el servei de guarderies. Del pla fixat en donarà compte al Comitè Permanent.

4.º A l'objecte de poder atendre a les despeses produïdes per les guarderies i tenent que elles faciliten als pares el compliment del deure ineludible de vetllar per la salut física i moral dels fills, creu el Comitè Permanent que els pares han de cooperar a aques-

ta obra amb l'abonament d'una quantitat mensual no superior a 2 ptes., per cada fill en l'edat escolar. La contribució que s'acordi podrà ésser disminuïda i àdhuc condonada en cas de demostració evident d'impossibilitat de pagar-la un pare.

5.º Tots els infants de la ciutat sense distinció de cap mena, tenen dret al servei de guarderia, amb la solà condició per poder reclamar aquest dret, d'assistència normal a l'escola.

6.º Totes les quantitats recaptades segons disposa l'acord 4.º, hauran d'ésser esmerçades en necessitats de guarderia.

7.º El Conseller de Cultura establirà la recaptació d'aquestes quantitats d'acord amb el Conseller de Finances.

8.º L'Alcalde ordenador de Pagaments del Consell Municipal, podrà delegar en el Conseller de Cultura, l'ordenació de pagaments promoguts pel propi funcionari de guarderies i a càrrec dels fons percebuts segons els acords anteriors.

9.º Les quantitats recaptades seran dipositades en la caixa municipal. L'Interventor, el Dipositari i el Caixaer interindran en llur administració en la mateixa forma que en la resta dels fons municipals.

10.º Mentre no acordi altrament el Consell Municipal, tot el personal adscrit al servei de guarderies tindrà caràcter eventual.

Girona, 26 d'abril del 1937.

Les Comissions de Cultura, Assistència Social i Sanitat i Treball.

Escuela Normal del Magisterio Primario de Gerona

Por Orden de la Dirección General de Primera Enseñanza, se aplaza la matrícula para el examen de Ingreso-Oposición, hasta el 10 de mayo próximo, debiendo comenzar los ejercicios el día 15 del mismo.

Además de los documentos ya indicados en la convocatoria anunciada anteriormente, deben presentar los aspirantes «Documentos justificativos de adhesión al régimen, expedidos por un partido político u organización sindical». Dicho documento también deben presentarlo los que ya fueron matriculados en agosto de 1936.

Gerona 29 de abril de 1937.

Comunicat Oficial de guerra facilitat per la Comissaria de Defensa de la nostra ciutat, a les dues de la tarda.

Sense novetat en el dia d'avui.

Girona, 3 de maig del 1937

El Comissari Delegat de Defensa

Pey Sardà

Entorn d'un Manifest

Quant la Junta del Sindicat d'Ensenyament i Professions Liberals (C. N. T. - A. I. T.) d'aquesta província va llançar el seu manifest no se li escapà la possibilitat que ell fos l'inici d'una polèmica periodística de caire professional.

A tal fi, hem llegit en la premsa nostrada alguns articles i comentaris que ens complauen pel que suposen d'atenció i apreciació dels problemes que planteja la Revolució relacionats amb la Cultura del poble. En aquest sentit aquesta prova d'assaig ha reeixit amb més eficàcia de la que ens proposàvem i ens creïem.

Cal, però, que insistim sobre alguns punts de vista. No ens mogué, ni ens mou, altre afany que el de desvetllar entre les masses, sobradament ensopides del Magisteri, la conveniència d'estructurar un programa comú que respongui a les exigències de l'hora actual. Perquè a cap cervell mitjanament despert s'amagarà que estem vivint una dictadura, i de dictadures en portem les espatlles nafrades, companys. Una dictadura de companys que han acumulat a la seva mà tots els ressorts del Magisteri atrevint-se a donar normes, criteris, lliçons... sense saber si són reflexe del sentir de la collectivitat.

No volem Dictadures ni imposicions. Volem que el Magisteri, sigui quina sigui la seva filiació sindical, cooperi al restabliment de les seves Assemblees i siguin aquestes les que discuteixin els problemes relacionats amb la Cultura i amb la Revolució. Si per això cal anar a un front únic revolucionari, hi anirem. Si cal amar a l'estructuració d'una sola Sindical, hi anirem. Tot menys que el Magisteri se li regategin els drets d'organitzar-se i de buscar el seu camí.

Estem íntimament compenetrats amb les exigències del moment i no en defugim la responsabilitat. Esperem trobar en molts companys l'ajuda moral que necessitem. Si no és així confessarem el nostre fracàs: però ens doldrà veure al Magisteri reduït a la condició d'un simple ramat de xais.

Res més companys. SAULT.

La Junta del Sindicat d'Ensenyament i Professions Liberals (C. N. T. - A. I. T.) de Girona.

Exposició de cartells de la Previsió d'accidents del treball

Ahir diumenge tingué lloc a la Biblioteca municipal la inauguració oficial de la primera exposició de cartells nacionals i estrangers per a la previsió d'accidents del treball.

L'exposició està organitzada per l'associació de Treballadors d'Assegurances de Girona i la seva comarca i consta d'una gran variant de cartells d'accidents i manera de prevenir-los. N'hi molts deguts a la mà mestra de catalans, artistes de la ploma i el pinzell, que han plasmat meravellosament el moment culminant, tràgic de l'accident i la seva manera d'evitar-lo.

En resum: des d'aquestes ratlles invitem als gironins que no hagin visitat aquesta exposició, ho facin, no una vegada solament, sinó quan més hi vagin millor. Ultra instruir-se en la manera d'evitar els constants accidents a què estem sotmesos, un descuid, una falsa maniobra, etc., contribuïreu amb el vostre òbol a alleugerir les sofrències dels germans que han perdut algun membre al front o que han sofert ferides en aquesta guerra contra el feixisme.

A l'acte de la inauguració que s'efectuà a les 11 del matí hi vegérem el director general de Treball, Aragó; director general d'Assegurances de la Generalitat de Catalunya, Baixeres; delegat d'Ordre Públic de les comarques gironines, Amadeu Oliva, i en representació del Comissari de la Generalitat, el seu secretari particular, els quals pronunciaren discursos.

Llegiu i propagueu
L'Espurna

del fullet «El Comunisme i el problema sexual».

Informació de Catalunya i de la resta d'Espanya.

Noticiari del Partit i de la J. C. Ibèrica.

«La Jove Guàrdia».

Ha sortit ja el primer número de

“GENERACION ROJA”

REVISTA DE LA JOVENTUT COMUNISTA IBERICA

SUMARI

Editorial.—La misión de «Generación Roja».

Joaquim Maurin.—El año crucial de nuestra Revolución.

Wilebaldo Solano.—Los problemas del movimiento obrero juvenil internacional.

Joan Andrade.—El problema de la educación socialista de la nueva generación.

Ignasi Iglesias.—Notas sobre la función histórica de los Sindicatos.

Antoni Solé.—Los problemas de la juventud campesina española.

G. Pradet.—La juventud francesa y el Frente de la Juventud Revolucionaria.

J. Martini.—El carácter del movimiento de los pioneros comunistas.

Documents històrics de la joventut treballadora

La I. J. C. y la lucha antimilitarista.

32 PAG.

1 PEsSETA

L'ofensiva lleial al Nord

Hem conquerit importants posicions a l'enemic

SINDICAT UNIC DE SANITAT C.N.T.-A.I.T.

Es posa en coneixement de tots els socis del Sindicat, que poden passar per l'estatge social els dies 4, 5, 6 i 7, de les 6 a les 7 del vespre a fi de cotitzar el mes de maig.

Tinguent en compte que hi ha alguns militants del mateix que no tenen cotitzat el mes d'abril i anteriors i que tampoc han pagat la quota extraordinària de dues pessetes mesals durant tres mesos acordada, fent-los avinent aquest Secretariat l'obligació que tenen de passar durant aquests dies per posar-lo en regla.

El Secretariat

Partit Sindicalista

Es convoca a tots els militants del Partit, Joventut i Secció Femenina a l'Assemblea General que tindrà lloc el proper dimecres dia 5 a les 9 i mitja de la nit, baix el següent ordre del dia:

1. Lectura de l'acta anterior.
2. Nomenament de mesa de discussió.
3. Nomenament definitiu del Comitè Intercomarcal.
4. Discussió dels punts de l'ordre del dia, del Congrés, que tindrà lloc a Barcelona els dies 7, 8 i 9.
5. Nomenament de delegats, per assistir a dit Congrés.
6. Renovació parcial de la Junta del Partit.
7. Donar compte de la situació de les Joventuts i Secció Femenina.
8. Assumptes generals.

Tinguen en compte la importància que tenen els diferents punts a tractar en la reunió, i tinguen que fer-se uns nomenaments és necessària l'assistència de tots els militants del Partit. — El Secretariat.

HAY QUE FORTALECER LA ECONOMIA NACIONAL!!

El dinero guardado no produce ninguna ventaja.

No está seguro. Sufre igual las contingencias de la Hacienda, y daña la economía nacional.

La Caja Postal de Ahorros tiene la garantía del Estado.

Produce un interés del 3 por ciento anual.

El dinero que ingreséis en la Caja Postal es de libre disposición.

Con una libreta de la Caja Postal de Ahorros se opera en todas las Oficinas de Correos de España.

Acostumbraos a depositar vuestros ahorros en la Caja Postal!

Secreto absoluto y firme garantía.

La Banda Municipal de Madrid a Girona

L'anunci de la vinguda a Girona de la Banda Municipal de Madrid, ha omplert de joia als amants de la bona música i de les institucions populars.

El dia 14 del més que som, la Banda de l'heròica capital de la República, visitarà la nostra ciutat i ens portarà l'al·lenada dels seus combatents, cada dia més abnegats i més heròics, i amb la interpretació del seu programa ens farà viure moments d'emoció i d'inquietud.

Sabeu què significa la vinguda de la Banda Municipal de Madrid?

El gironins coneixen prou bé la gesta simbòlica dels madrilenys, i sabran apreciar en el seu just valor la seva estada entre nosaltres. La seva música: inquietud,

planys i llagrimes, rabià i odi, emoció, heroisme i sacrifici, tot ho copsarem en el magne concert que donarà el dia 14 al Teatre Albeniz.

BARCELONA

Comunicat oficial de l'front d'Aragó

Barcelona (2 tarda). — El comunicat oficial facilitat per la conselleria de Defensa de la Generalitat és el següent:

"Les nostres forces han efectuat un audaç cop de mà sobre les posicions faccioses del Castell del Messoné, causant diverses baixes a les forces que la guarneixen, entre elles un sergent de Falange.

S'han passat a les nostres files tres soldats, i 2 fallangistes, amb armament, municions i equip complet.

A la resta del front res de nou.

El president Companys a Benicarló

Barcelona (2 tarda). — Els periodistes que fan informació a la Generalitat han estat rebuts aquest matí pel secretari senyor Piquet, el qual els ha dit que Lluís Companys havia sortit aquest matí a les 9 en cotxe oficial, en direcció a Benicarló on havia d'entrevistar-se amb el cap del govern senyor Largo Caballero.

Companys — ha dit — serà de retorn a Barcelona aquest mateix vespre.

MADRID

Una curiosa entrevista entre l'ex-rei i Alcalà-Zamora

Madrid, 3. — "La Libertad" publica una informació procedent de París que diu:

"Segons sembla Alcalà-Zamora es trobava amb un amic seu, que fou diputat a les Constituents, potser Requesens Sihes, en un restaurant dels voltants de París. De sobte, aparegué al davant d'ells Alfons de Borbó, amb un minyó que el seguia. Semblà que dubtés i després, somrient, avançà i estrenyí la mà dreta dient: "Me parece Niceto, que después de todo lo ocurrido en nuestro país..." Alcalà-Zamora restà sense saber què fer ni què dir. Finalment s'alçà i estrenyí la mà que se li oferia. El Borbó i Alcalà-Zamora s'enretiraren cap a una finestra i, a peu dret, amb rostre greu, sense que ningú no els sentís dialogaren cosa d'un quart d'hora. Acabada la conversa, llurs mans es tornaren a trobar.

Alcalà-Zamora tornà després a la taula on hi havia el seu acompanyant i hom sentí que deia: "M'ha dit que com que sabia que jo era ací, ha vingut a trobar-me expressament. A mi m'hauria costat molt de fer-ho".

Interessants detalls de l'ocupació del Santuari de la Virgen de la Cabeza

Andújar, 3. — Hom va sabent més detalls del què passà en l'acció que va donar com a resultats la presa del Santuari de la Virgen de la Cabeza. L'actuació tingué com a objectiu primer, segons s'ha dit, l'ocupació de la Sierra de las Piedras. Els rebels sabien que la possessió d'aquest monticle els era necessària, puix que altrament llur resistència resultaria inútil. Es va lluitar molt i de manera molt forta, i a dos quarts de dues de la tarda la Sierra de las Piedras era al nostre poder. Hom continuà fent foc fins que es dugué a terme l'acció decisiva.

Com se sap, en aquell moment no hi hagué lluita, puix que els rebels, en veure la inutilitat de llurs esforços, es varen rendir. Quan les forces varen entrar al Santuari manava les forces faccioses el tinent Rueda, que era qui havia mantingut aquesta resistència inútil, car el capità Cortès estava ferit. Immediatament fou recollit en una camilla i portat a l'Hospital cívic militar on és atès. Els metges d'aquell Hospital es preocupen de guarir de malalties més o menys greus a moltes dones i nens sacrificats pel capità Cortès.

Entre els presoners figura el director del diari dretista "La Mañana", diversos sacerdots i un subditi italià.

En entrar les forces lleials al Santuari alliberaren el comandant Fuentes i el seu fill, els quals, malgrat el que hom ha dit, no aconseguiren d'arribar als rengles lleials, amb tot i que ho intentaren en començar el combat. Quan estaven a punt de travessar el camp batut pels rebels foren vistos i tancats novament al Santuari, a la presó en què es trobaven des que començà el moviment facciós, per haver-se negat a secundar la rebel·lió.

S'ha de fer destacar que els soldats de la República de cap manera deixaren de tractar amb humanitat els presoners, complint així la promesa feta abans de començar el combat per mitjà d'altaveus.

El cap de l'operació i el cap del sector estant rebent moltes felicitacions.

Entre els presoners que hi havia al Santuari i que no han estat retirats fins ara, figuren la muller i el fill del tinent de la Guàrdia Nacional Republicana, Pau Iglésias, que es troba lluitant als rengles republicans.

El Santuari presentava un aspecte veritablement insà, i semblava impossible que hi poguessin habitar tantes persones durant tants de mesos. S'han trobat nombroses

medalles llançades pels avions rebels als refugiats per tal d'explotar les creences religioses i mantenir la moral entre les dones i els nens.

Segons declaracions, els fou anunciat en diverses ocasions que els "rojos" anaven a bombardejar-lo terriblement, la qual cosa era motiu d'angúnia puix que no existien llocs suficients per amagar-se. Els fets anunciats mai no ocorregueren. Han declarat que no esperaven rebre el tracte que estan rebent de les tropes republicanes i es mostren satisfets que hagi acabat llur calvari.

Comunicat oficial de Marina i Aire

València, 3. — Comunicat de Marina i Aire:

SECTOR CENTRE. — Ultra diversos serveis de reconeixement, n'han estat fets altres de bombardeig a Castejon de Henares, sobre l'estació, en la qual acabaven de desembarcar tropes; a Almadrones, sobre una concentració enemiga, i a Alaminos, sobre una altre concentració.

A més, els onze caces biplans que realitzaren l'operació baixaren i, en vol baix, metrallaren les tropes enemigues.

Front del Nord

Les tropes basques conquisten el mont Urremendi

Bilbao, 3. — Als presoners italians fets en aquest front els han estat ocupats documents als quals hom dona gran importància.

Durant la tarda d'avui, per dues vegades l'aviació facciosa ha volat damunt Bilbao. El veïnat s'ha refugiat degudament, per bé que els avions no han llançat cap projectil. Ran estat volant durant un quart d'hora.

Al vespre, als centres oficials han manifestat que arribaven molt bones impressions, que encara no es podien concretar perquè continuava la lluita amb força intensitat. En alguns sectors s'havia avançat i després d'un brillant combat s'ha aconseguit conquistar els cims del mont Urremendi.

Els presoners fets a Euskadi també són italians

Bilbao, 3. — Entre els presoners italians d'ahir, figura Angelo Felice. Va dir que pertanyia al batalló 6. Desembarcà a Càdiz el dia 1.er de febrer. Només parla italià, per la qual cosa ha hagut de declarar mitjançant un intèrpret. Ha manifestat que al front d'Euskadi hi ha moltes forces italianes, comandades pel general Passoni. Després explicà com fou enganyat dient-li que hom els enviava a Abissínia.

També hi ha dos presoners espanyols, Lluís Benedí i Gràcia, de vint-i-un anys, que pertany a la lleua del 36, i Felip Ibarrategui, també de vint-i-un anys, natural de Vitòria. Tots dos estigueren durant un mes a Saragossa fent la instrucció.

Comunicat oficial

Bilbao (4 tarda). — El comunicat corresponent al matí d'avui és el següent:

Front de Biscaia. — Els militans que lluiten als sectors de Biscaia han realitzat una contraofen-

siva causant nombroses baixes a l'enemic que ha deixat gran quantitat de cadàvers al camp de batalla. A més s'ha agafat als rebels quatre canons i fusells.

A Güernica i Durango s'ha refusat per dues vegades l'atac de l'enemic.

Sectors d'Avila res a assenyalar.

ESTRANGER

Vaga de cineistes a Hollywood

Hollywood (4 tarda). — Ha esclatat una vaga als estudis cinematogràfics d'Hollywood. De moment són 5.000 els treballadors parats, entre ells, actors, montadors, electricistes, fusters, etc.

La vaga sembla que serà resolta aviat però, de moment, nou estudis han hagut de tancar les seves portes.

L'ex-rei Eduard es casarà dijous vinent

París, 3. — El periòdic "Paris-Midi" publica la següent notícia, procedent de Viena:

"El duc de Winsor sortirà aquesta nit de la seva residència de Saint Wolfgang, amb direcció a França, per arribar a París dilluns a la tarda. S'hi aturarà unes hores i seguirà després el seu viatge per carretera cap el castell de Cande, al qual arribarà a primeres hores de dimarts.

El matrimoni amb W. Wallis, nom que ostenta actualment mistress Simpson, se celebrarà els primers dies de la setmana, possiblement dijous. La cerimònia tindrà efecte al castell de Cande, on el duc i la seva núvia seran hostes de la família Bedoux. L'alcalde de la població, Mercier, presidirà l'acte".

Editorial Marxista

Darreres novetats publicades per aquesta Editorial

Lenin:	
Tareas de las Juventudes Comunistas.	30 cts.
Lenin:	
El Programa Comunista.	30 cts.
A. Kolontay:	
El Comunismo y la Familia.	30 cts.
A. Zinoviev:	
¿Qué es el imperialismo?	30 cts.
A. Rafael Sardá:	
Colectividades Agrícolas.	30 cts.
Esoluciones de la Juventud Comunista	30
Wolf Bertram:	ct.
España 1937, Alemania 1918.	30 cts.
A. Zinoviev:	
El Ejército y el Pueblo.	30 cts.
Alfred Rosmer:	
Zimmerwald.	30 cts.
N. Bujarin.	
A B C del Comunismo.	1'50 ptes
Victor Serge:	
Petrogrado en peligro.	30 c.
Santiago Palacin:	
La Revolución y el campo.	1 pta
J. Oltra Picó:	
Socialización de las fincas urbanas y Municipalización de los servicios.	1 pta
La mujer ante la revolución.	30 cts.
La política militar del POUM.	30 cts.
Resoluciones aprobadas a la Conferencia Militar del P. O. U. M. celebrada a Lleida el 17, 18 i 19 de gener del 1937.	
Resoluciones aprobadas en el pleno ampliado del Comité Central del POUM, celebrado en Barcelona del 12 al 16 de diciembre de 1936.	30 cts.
Marx-Engels:	
Manifiesto Comunista.	30 cts
Text (complet)	
Karl Marx:	
Crítica al programa de Gotha.	4 ptes.
Per a comandos a	
Secretariat de Premsa i Publicacions P. O. U. M.	

Els oportunistes de la socialdemocràcia contemporània han acceptat les formes polítiques burgeses de l'Estat democràtic parlamentari com una fita infran-

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

quejable, han trencat el front proletari a força de pregar a aquest «Sant immaculat» i han titllat d'anarquista tota temptativa d'enderrocar-lo. LENIN

El proletariat revolucionari ha aprofitat l'avinentesa del Primer de Maig per palesar la seva solidaritat amb l'Espanya proletària

VEUS DE LES TRINXERES

CARTA ABIERTA A QUEIPO DE LLANO

Desde que te sublevaste el día 18 de Julio de 1936 he leído en periódicos españoles y extranjeros que eres un borracho y un sirvengüenza. Yo me callaba, leía y otorgaba pero ha llegado el día de que yo también me meta contigo, gran sirvengüenza.

¿Te acuerdas, Queipo, que en el año 1898, estabas de capitán en la Academia de Valladolid? Yo soy aquel joven Teniente que regresó de Cuba después de la venta de Martinez Campos. Debes recordarlo el día aquel, en que paseando por la acera de Santiago, en Valladolid, por asunto de amorés un cadete desafió a un estudiante en medicina y este legalmente en duelo lo atravesó con un espadín. Tú, sinvergüenza, en aquel momento pasabas por allí y, como eres un animal, de un puñetazo que le dista la cabeza mataste al estudiante. Has sido siempre un criminal.

Aquel día, tu sabes muy bien, que los obreros de máquinas y los talleres del ferrocarril, se echaron a la calle y tu con complicidad del Teniente Coronel Barbado, acuartelaste las tropas: Regimiento Farnesio, caballería, Toledo i María Cristina, infantería y un Regimiento de artillería. A las 7 de la tarde, salí con mi compañía a causa de que el Capitán Massas estaba enfermo. Tú me dijiste: Teniente Torras, si pasa algo es Vd. el responsable. Hay que fijar bandos declarando el estado de Guerra. Yo, cumplidor de mi deber obedecí y con mi compañía, me marché a la estación pasando por el campo de las moreras. Allí hice tocar tres toques de atención y colocamos un bando, pero al mismo tiempo llovieron encima mi compañía un sin fin de piedras. Ya sabes lo que yo hice, gritar compañía firmes y media vuelta al cuartel. Llegué con mi compañía seguido de la mayoría del pueblo Vallisoletano, vitoreándome. Tú, criminal ¿qué hiciste conmigo? Me metiste diez y ocho días en un calabozo inmundo. El día en que el capitán Luque se enteró, me diste la li-

(Segueix a la pàgina 2)

Partido único de la Revolución

Hace unos días escribíamos sobre la necesidad de ir a la constitución del partido marxista revolucionario único, a base de todos los marxistas que no han renegado de Marx y Lenin.

Conviene insistir sobre lo mismo. Se ha despertado una fuerte reacción en toda España contra los que, aprovechándose de las circunstancias, abusando de la transigencia propia de los que anhelan la unidad, se han convertido en imperialistas y mixtificadores de nuestro gran movimiento revolucionario.

Los puntos de coincidencia hay que aprovecharlos. Los enemigos son tantos y tan potentes, que desquiciar cualquier posibilidad de frente homogéneo, sería un crimen que la historia no nos perdonaría nunca.

El socialismo español en sus últimos tiempos, precisa proclamarlo, había evolucionado favorablemente en un sentido revolucionario; lo que significa que existía una parte de socialismo sano y honrado que no puede estar de acuerdo con la política de reformismo podrido que se respira en todas partes, menos en las trincheras, donde se vive la voluptuosidad de una lucha a muerte.

No puede ser que porque se haya ordenado desde lejos y así lo exijan los intereses de la burguesía imperialista, los viejos y jóvenes militantes que han bebido en las claras fuentes del marxismo revolucionario, puedan renunciar a sus ideales y a su bandera.

Hay que formar el gran partido de la Revolución, que arrastre tras de sí a todas las masas trabajado-

ras. Hay que destrozarse los viejos partidos de lastre reformista y hay que formar el joven partido ágil y audaz que al frente de la Revolución sepa conducir al pueblo trabajador a la victoria del Socialismo.

El P.O.U.M. es la base fuerte de este partido. A su lado deben ponerse los comunistas convencidos, que aún no han perdido su dignidad, que tienen fe revolucionaria y que quieran ser fieles al gran maestro del proletariado, al verdadero forjador de la Revolución rusa, al gran Lenin. Al lado del P.O.U.M. deben ponerse también las juventudes socialistas que abrazaron convencidas la bandera del socialismo revolucionario. Y al lado del P.O.U.M. también, deben estar aquellos socialistas que han sabido aprender en la experiencia histórica de los países que por errores cometidos, actualmente domina el monstruo del fascismo.

Para esta magna realización, el P.O.U.M., como dijo en su constitución, no supondrá ninguna dificultad. Nos decimos de unificación marxista y queremos ser fieles a nuestras consignas. Pero también queremos ser fieles a las enseñanzas de los grandes maestros del marxismo revolucionario, porque al margen de él, sólo puede triunfar la contrarrevolución. ¿Por algo el marxismo es una teoría científica!

Y al hablar como lo hacemos solo seguimos las grandes líneas trazadas por el inolvidable Joaquín Maurín, el maestro español de nuestra Revolución.

Juan Farré.

«En asamblea i donant-se perfecte compte que la victòria de Franco seria una derrota per al proletariat internacional, creu que ha arribat el moment d'actuar i de demanar que totes les seccions afiliades al Partit Obrer posin aquesta qüestió en l'ordre del dia de les seves deliberacions, que acceptin les responsabilitats que els incumbeixen davant aquest fet, i que es decideixin a declarar la vaga general, com únic procediment capaç d'obligar al Govern a aixecar el bloqueig que ens impideix aportar un auxili concret als treballadors espanyols».

(Acord pres pel Sindicat de Metal·lúrgics de Lodelonsant (Chaleroi) el dia 29 d'abril.

Pensa que la Creu Roja no és subvencionada per cap entitat oficial.

A Ràdio Girona i a l'antiga Casa Carles esperen el teu donatiu.

"OBREROS" A MOSCÚ

En la Prensa internacional se publicó ampliamente la siguiente nota:

«Barcelona, 21 (A. Havas).— José Alcalá Zamora Castillo, hijo de ex-Presidente de la República española, ha llegado a Barcelona para embarcarse, con destino a la U. R. S. S.; como miembro de la delegación de obreros españoles para asistir a la fiesta del 1.º de mayo.»

¿Desde cuándo don José es un obrero? ¿Quién se cree que los obreros del mundo entero son tan imbéciles para creer que el hijo del ex-Presidente sea un obrero?

Menos publicidad y más seriedad.

Fulletó de L'Espurna 72 - El Taló de Ferro

sitària a causa de l'oligarquia neixent. A mi també aquesta nova vida m'apareixia com una aventura, i la més gran de totes, ja que era una aventura d'amor. La nostra crisi econòmica havia apressurat el nostre casament, i és com a muller que vaig anar a viure al piset de Pell Street, en els barris baixos de Sant Francisco.

I de tot allò veieu el que en resta: he donat la felicitat a l'Ernest. He entrat en la seva vida tórrida, no com un nou element de disturbis, sinó com un potencial de pau i de repòs. Jo li he donat la tranquil·litat: fou el meu dò d'amor per a ell, i per a mi la prova infalible de que no vaig mancar al meu deure. Fomentar l'oblit de les misèries o avivar la flama de jòia en aquells pobres ulls cansats, — podia jo ambicionar — una altra satisfacció millor?

Els cars ulls lassats! Es prodigava com pocs homes ho han fet. I tota la seva vida fou per als altres. Tal fou la mesura de

sa virilitat. Era un humanitari, un ésser d'amor. Amb el seu esperit de combat, el seu cos de gladiador i el seu geni d'àliga, per a mi fou dolç i tendre com un poeta. N'era un de poeta, un que posava els seus cants en acció. Fins a la seva mort va cantar la cançó humana, i li va cantar per pur amor d'aquesta humanitat per la qual va donar sa vida i fou crucificat.

I tot això sense la més petita esperança d'una recompensa futura. En la seva concepció de les coses no hi entrava cap segona vida eterna. Ell que era immortal, és refusava a si mateix la immortalitat, i era això la cosa paradoxal de la seva vida. Aquell esperit ardent estava dominat per la filosofia glaçada i fosca del monisme materialista. Jo probava de refutar-ho dient-li que jo amídava la seva immortalitat basant-me en les ales de la seva ànima, i dient-li que em caldrien un sens fi de segles per a apreciar-ne amb exactitud l'envergadura. En aitals ocasions ell reia, i els seus braços m'enllaçaven, i em deia que

era sa dolça metafísica estimada; la fatiga s'esvaïa dels seus ulls, i jo veia sorgir aquesta benhaurada brillantor d'amor com un nou signe de la seva immortalitat.

Altres vegades m'anomenava la seva estimada dualista, i m'explicava de quina manera Kant, servint-se de la raó pura, havia acabat per a abolir la raó per a adorar a Déu. Establia un paral·lel i m'acusava de fer una cosa semblant. I quant tot pleitejant, jo defensava aquesta manera de pensar com a cosa profundament racional, no feia sinó que apretar-me més fortament i riure com solament sabia fer-ho un amant elegit de Déu.

Jo em resistia a creure que la seva originalitat i el seu geni es poguessin considerar com a conseqüències de l'herència i de l'ambient, ni tampoc que les fredes experiències de la ciència poguessin reixir mai a copsar, analitzar i classificar l'essència subtil i escapadissa que es dissimula en la mateixa constitució de la vida.

Jo sostenia que l'espai és una aparien-

cia objectiva de Déu, i que l'ànima és una projecció de la seva naturalesa subjectiva. I quan l'Ernest m'anomenava sa dolça metafísica, jo l'anomenava mon immortal materialista. I ens estimàvem i erem completament feliços; jo li perdonava el seu materialisme en favor d'aquesta obra immensa que realitzava en la terra sense cap preocupació del seu progrés personal, i en favor també d'aquesta excessiva modestia espiritual que li impedia d'enorgullir-se i fins de adonar-se de l'ànima nobilíssima que posseïa.

No obstant, tenia una altivesa a la seva manera. Com se faria que una àliga no entingués? Sentir-se diví, així raonava ell, fóra bé per a un déu, no hi ha dubte; però no és més soberg, encara, per a un home mol·lècula, infima i mortal de la vida? Ai i s'exaltava ell mateix proclamant la seva pròpia immortalitat. Es plaïa a recitar un fragment de cert poema que mai va llegir complet i del qual no havia pogut conèixer l'autor. Transcriu aquest fragment no sols